

Arrest

nr. 342 567 van 9 maart 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 september 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat V. MEULEMEESTER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 13 september 2022 en verzoekt diezelfde dag om internationale bescherming. Op 18 september 2025 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 9 juli 1981 in Andreevka, Kazachstan. U bent Tsjetsjeens van origine en moslim.

U bent een twintigtal jaar getrouwd met A. A. en samen hebben jullie vier kinderen: M., A., La. en Lu. Uw vrouw en uw kinderen bevinden zich momenteel in Alkhanyurt, Tsjetsjenië.

Van uw twintigste tot uw vertrek naar Duitsland in 2013 was u politieagent. U diende al eerder een verzoek om internationale bescherming in op 20 maart 2013 in Duitsland. U verbleef tot ergens in 2016 in Duitsland. U diende een verzoek om internationale bescherming in Duitsland in omdat u geen ontslag mocht nemen bij de politie. Uw vader werd onder druk gezet door de autoriteiten en daarom keerde u vrijwillig terug naar Alkhanyurt, Tsjetsjenië. U leefde hier tot uw vertrek naar België in september 2022.

Sinds een vijftal jaar bent u nierpatiënt. U krijgt drie keer per week nierdialyse.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan: Ergens rond augustus 2022, ongeveer een half jaar na het uitbreken van de oorlog tussen Oekraïne en Rusland, wordt u voor de eerste maal aangesproken bij u thuis door de ROVD (Tsjetsjeense lokale politie-eenheden), waarbij ze u zeggen dat u zich moet aanmelden om te vechten in Oekraïne. U wordt een maand of anderhalve maand later een tweede maal aangesproken door de ROVD en u zegt hen dat u tijd nodig heeft om na te denken. U wordt een derde keer aangesproken wanneer u naar het ziekenhuis gaat voor uw nierdialyse, waarop de ROVD dreigt dat ze uw nierdialyse zullen laten stopzetten indien u geen drie of vier man in uw plaats stuurt om te gaan vechten. U besloot het land te verlaten omdat dan niemand in uw plaats zou moeten gaan vechten. Met behulp van een mensensmokkelaar reist u ergens in september 2022 illegaal van de Russische Federatie via Wit-Rusland naar België met de auto. U dient een verzoek om internationale bescherming in op 13 september 2022.

Bij terugkeer naar de Russische Federatie vreest u dat u dat de Tsjetsjeense autoriteiten u zullen viseren en u zullen vervolgen of doden aangezien u niet inging op hun eisen om zelf mee te vechten of om mannen in uw plaats te sturen.

Ter ondersteuning van uw relaas legt u de volgende documenten neer: Uw internationaal paspoort, uw binnenlands paspoort en medische documenten betreffende uw hospitalisatie van 13 september 2022 tot 16 september 2022 wegens uw nierproblemen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en uw neergelegde medische documenten blijkt immers dat u een nierpatiënt bent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u uitdrukkelijk gezegd dat u eender wanneer pauze mag vragen indien u naar het toilet zou moeten gaan. U haalde aan dat u aan geheugenproblemen lijdt omwille van uw nierziekte (DVZ, vragenlijst bijzondere procedurele noden). Het valt op dat u dit op het CGVS pas vermeldt wanneer u al met verschillende tegenstrijdige verklaringen bent geconfronteerd op het einde van het persoonlijk onderhoud (npo 1, p. 27). Het CGVS merkt hierbij op dat een verklaring over geheugenproblemen als een blote bewering wordt beschouwd zolang er geen ondersteunende documentatie hieromtrent wordt neergelegd die uw verklaring kan staven. U verklaart dat u hieromtrent geen documenten bezit en dat uw vergeetachtigheid mogelijk leeftijdsgebonden is (npo 1, p. 27). Gezien het ontbreken van medische bewijsstukken kan de door u vermelde vergeetachtigheid niet objectief worden vastgesteld. Verder wordt aan het begin van het persoonlijk onderhoud aan u gevraagd wat er kan gedaan worden voor u zodanig dat het persoonlijk onderhoud vlot verloopt, waarop u verklaart dat alles goed gaat en dat het persoonlijk onderhoud gewoon kan doorgaan (npo 1, p. 5). Daarnaast kenden beide persoonlijke onderhoudsbezoeken een normaal verloop waarbij u in staat was om op functionele wijze deel te nemen aan het onderhoud en uw asielmotieven uiteen te zetten (npo 1, p. 31, npo 2, p. 15 en 16). Er drongen zich geen bijkomende steunmaatregelen op omwille van uw vermeende geheugenproblemen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u de Russische Federatie hebt verlaten omdat u enkele keren aangesproken werd door de autoriteiten waarbij u gezegd werd dat u moest vechten in de oorlog of op zijn minst drie of vier man in uw plaats moet sturen. Bij terugkeer naar de Russische Federatie vreest u dat de Tsjetsjeense autoriteiten een gefabriceerde zaak tegen u zouden aanspannen, uw nierdialyse zouden stopzetten of u zouden doden aangezien u niet inging op hun eisen (npo 1, p. 30).

Het CGVS stelt vast dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Op 20 september 2022 kondigde president Poetin, voor het eerst sinds de Tweede Wereldoorlog, een gedeeltelijke mobilisatie af in de Russische Federatie. Hierdoor kon vanaf 21 september 2022 iedereen die op dat moment opgenomen was op de zapas, de lijst van militaire reservisten, opgeroepen worden. In de eerste plaats gold dit voor personen die reeds gediend hadden in het leger en over een specifieke militaire vaardigheid beschikten. Personen die tijdens de mobilisatie opgeroepen werden, kregen het statuut van contractsoldaat. De contracttermijn van de gemobiliseerde personen loopt totdat president Poetin de gedeeltelijke mobilisatie van september 2022 officieel beëindigt.

Op 28 oktober 2023 verklaarde de toenmalige Russische minister van Defensie, Shoigu, dat de mobilisatie voltooid was en dat hierbij 300.000 personen opgeroepen waren. Poetin bevestigde kort daarna dat de mobilisatie voltooid was. Officieel werd de mobilisatieverordening van 20 september 2022 echter nog niet beëindigd. Volgens het Kremlin is er evenwel geen presidentieel decreet nodig om de mobilisatie officieel te beëindigen. Hoe dan ook blijkt uit de meest recente objectieve informatie (zie **Russische Federatie - Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie** beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf), dat er sinds begin november 2022 geen verplichte mobilisaties meer hebben plaatsgevonden. Midden augustus 2023 kwamen er uit verschillende regio's, waaronder Zabaykal en Krasnoya, wel opnieuw meldingen van personen die opgeroepen werden voor het plaatsen van een mobilisatie-instructie (mobilizatsionnoe predpisanie) in hun militaire boekje. Het betroffen in de eerste plaats officieren. Personen die een dergelijke mobilisatie-instructie hebben ontvangen, zijn wettelijk verplicht om zich spontaan te melden bij hun militair commissariaat van zodra een mobilisatie wordt afgekondigd.

Voorlopig zijn er echter geen concrete indicaties dat er een nieuwe mobilisatiecampagne op til is. De Russische autoriteiten proberen verliezen aan te vullen met contractsoldaten. Ze zetten maximaal in op het ronselen van contractsoldaten omdat ze een nieuwe mobilisatie zo lang mogelijk willen vermijden uit vrees voor de maatschappelijke reactie.

De situatie op vlak van mobilisatie in Tsjetsjenië verschilt echter fundamenteel van die in de rest van de Russische Federatie. De Tsjetsjeense autoriteiten maken op grote schaal gebruik van verschillende vormen van dwang om zogenaamde vrijwilligers in te lijven. Hierbij worden voornamelijk critici van het Tsjetsjeense regime en/of de oorlog in Oekraïne gevisieerd alsook personen die eerder reeds onder de negatieve aandacht van de Tsjetsjeense autoriteiten zijn gekomen (zie **Russie/Tchéchénie : conséquences du refus de servir** beschikbaar op https://www.ecoi.net/en/file/local/2126599/230831_RUS_chechnya_military_service_FR.pdf en **Russische Federatie - Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie** beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf).

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan evenwel niet a priori worden aangenomen dat er een veralgemeend risico is voor elke Tsjetsjeen om het slachtoffer te worden van gedwongen inlijving door de Tsjetsjeense autoriteiten en er zodoende sprake is van groepsvervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin, namelijk vervolging die het resultaat is van een bewust en systematisch beleid waarmee iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan worden getroffen, enkel en alleen wegens lidmaatschap van deze groep. Het louter op algemene wijze verwijzen naar de praktijk van gedwongen inlijving in Tsjetsjenië volstaat bijgevolg niet om een nood aan internationale bescherming in uw hoofde te concluderen. Deze nood dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht echter onvoldoende concrete en overtuigende elementen aan die de toekenning van een internationale beschermingsstatus wettigen.

U slaagt er niet in aan te tonen dat er in uw concrete geval sprake is van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar de Russische Federatie.

Uw relaas is **zodanig incoherent** waardoor aan uw verklaringen geen geloof kan worden gehecht.

Betreffende de momenten waarop u zou zijn aangesproken door de autoriteiten bent u **inconsistent over de periode waarin u meermaals aangesproken zou zijn**. U verklaart dat de oorlog ongeveer een half jaar bezig was wanneer u voor de eerste keer aangesproken zou zijn door de autoriteiten (npo 1, p. 23; npo 2, p 5). Aangezien de oorlog is uitgebroken op 22 februari 2022, zou u dus volgens uw berekening in augustus

2022 voor de eerste keer aangesproken zijn door de autoriteiten met het verzoek te gaan vechten of om mannen in uw plaats te sturen. U zou in totaal drie maal aangesproken zijn met telkens ongeveer één maand of anderhalve maand ertussen (npo 1, p. 23; 26). Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud wordt u uitdrukkelijk gevraagd wat u verstaat onder 'ongeveer één maand' (npo 1, p. 26) waarop u vaagweg antwoordt dat u hiermee gewoon een maand bedoelt, iets meer of iets minder (npo 1, p. 27). Aangezien u uw verzoek om internationale bescherming in België indiende op 13 september 2022, komen uw verklaringen betreffende de aansprekingen van de autoriteiten niet overeen met het door u gegeven tijds kader waarin u aangesproken zou zijn. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, zegt u dat u niet bedoelt dat het precies om een maand ging, maar dan het ook over ongeveer twee weken zou kunnen gaan (npo 1, p. 27). Bovendien verklaart u later nog dat tussen de eerste en de tweede aanspreking twee of drie weken zat (npo 1, p. 29). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaart u dat tussen de eerste en de tweede aanspreking ongeveer drie weken zat (npo 2, p. 7). Tussen de tweede en derde keer zaten er ook ongeveer drie weken (npo 2, p. 8). Tussen de laatste ontmoeting en uw vertrek uit Rusland zaten enkele weken en de ontmoeting was nog in augustus (npo 2, p. 9). Gezien uw verklaringen betreffende de periode van de aansprekingen zo inconsistent zijn, kan er geen geloof aan worden gehecht. U wordt geconfronteerd met het feit dat u bijzonder inconsistent bent, waarop u antwoordt dat het makkelijker zou zijn voor u als u het in het Tsjetsjeens kon uitleggen (npo 1, p. 27; npo 2, p. 15). Dit houdt geen steek aangezien u op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf in de mogelijkheid te zijn om uw verklaringen in het Russisch af te leggen (Verklaring betreffende procedure – 2.a) en u de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken ook goed begreep (npo 1, p. 6). Ook verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud de tolk "heel goed" te begrijpen (npo 1, p. 2; 31) wat erop wijst dat u Russisch wel degelijk goed genoeg beheerst om op alle vragen gericht te antwoorden.

Verder bent u ook **inconsistent over het aantal aansprekingen** door de autoriteiten. Waar u eerst verklaart dat u drie maal bent aangesproken (npo 1, p. 23), verklaart u later dat u na de tweede keer aangesproken te zijn, vluchtte (npo 1, p. 25). Nadat u wordt gewezen op uw tegenstrijdige verklaring zegt u dat u niet precies kan zeggen of u twee, drie, of misschien zelf vier maal bent benaderd (npo 1, pp. 25-26). U wordt erop gewezen dat gezien de aansprekingen door de autoriteiten de reden is van uw vertrek uit uw land van herkomst, u zich zou moeten kunnen herinneren hoe vaak u effectief bent aangesproken waarop u verklaart dat u drie maal bent aangesproken (npo 1, p. 26). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bent u opnieuw niet concreet en verklaart u dat u "ongeveer" drie maal bent aangesproken. U licht toe dat u "ongeveer" zegt omdat u door de stress niet bent beginnen tellen hoe vaak u aangesproken bent. Deze uitleg kan absoluut niet overtuigen aangezien dit de kern van uw relaas bevat.

U bent **inconsistent over de context** waarin u bent aangesproken. Zo verklaart u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat de autoriteiten de eerste keer bij u thuis langskwamen en dat u de volgende dag naar een parking moest gaan in Minutka om met hen te spreken (npo 1, p. 28) waar u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaart dat u de eerste keer telefonisch werd gecontacteerd met de eis om aan de rand van Minutka af te spreken diezelfde dag (npo 2, pp. 4-5). De tweede keer zou u aangesproken zijn wanneer u het ziekenhuis van Minutka verliet na uw dialyse (npo 1, p. 30) waar u het tweede persoonlijk onderhoud verklaart dat u in het ziekenhuis zelf gezien werd door de ROVD (npo 2, p. 7). De derde keer dat u aangesproken zou zijn, was in de buurt van de plek waar u uw nierdialyse krijgt in Minutka (npo 1, p. 30) waar u in het tweede persoonlijk onderhoud verklaart dat u gebeld werd voor jullie de derde keer gingen afspreken (npo 2, p. 8), alsook verklaart u dat jullie eerste en derde ontmoeting op dezelfde parking in Minutka was (npo 2, p. 8). Bij confrontatie over de tegenstrijdige verklaringen die u aflegt in verband met de context waarin u zou aangesproken zijn, slaagt u er niet in een afdoende verklaring te bieden en zegt u zelf dat er geen grote verschillen zijn tussen uw verklaringen (npo 2, p. 14).

Bovendien bent u ook **tegenstrijdig over het aantal mannen dat u in uw plaats naar de oorlog zou moeten sturen**. U verklaart dat drie familieleden of drie anderen in uw plaats zouden moeten gaan vechten (npo 1, p. 19), echter verklaart u later dat het drie of vier (npo 1, p. 25, p. 29) of twee of drie personen zou betreffen (npo 1, p. 29). U wordt gewezen op deze tegenstrijdigheid waarop u verklaart dat u het "ongeveer" bedoelt (npo 1, p. 29). Het is echter wederom onaannemelijk dat u niet concreet weet wat er exact tegen u gezegd is aangezien dit de kern van uw relaas aangaat.

Bovendien is het **onlogisch dat u telkens verklaart dat mensen in uw plaats zouden moeten vechten indien u zelf niet gaat** (npo 1, p. 19; 21; 22; 25), maar dat uw familie verder geen geloofwaardige problemen kent in de Russische Federatie (npo 1, p. 17).

Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaart u dat uw broer eens is opgeroepen door de ROVD om vragen te beantwoorden over u wanneer u al weg was (npo 1, pp. 19-20) terwijl u in het tweede gehoor verklaart dat uw broer nooit gevolgen heeft gekend omwille van uw vertrek uit het land en omwille van het zagezegde feit dat u de verwachtingen van de ROVD niet heeft ingelost (npo 2, p. 11). Tijdens het eerste

persoonlijk onderhoud zegt u dat u uw oudste zoon naar Rusland stuurde zodanig dat de Tsjetsjeense autoriteiten hem niet zouden lastigvallen (npo 1, p. 16) waar u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud vertelt dat uw kinderen in Tsjetsjenië zijn, aldus ook uw oudste zoon (npo 2, p. 4, 10). Wanneer er verduidelijking wordt gevraagd over de situatie van uw zoon verklaart u dat uw zoon heen en weer heeft gereisd van Rusland naar Tsjetsjenië maar dat hij nu finaal teruggekeerd is naar Tsjetsjenië omdat het thuis beter is (npo 2, pp. 13-14). Uw verklaringen missen ook hier consistentie.

Naast het gebrek aan consistentie over de situatie van uw broer, halen ook uw vage verklaringen over zijn ondervraging de geloofwaardigheid van uw relaas verder onderuit. U kan niet concreet kan vertellen wat er aan uw broer gevraagd werd. U blijft telkens vaag en oppervlakkig en u blijft verwijzen naar algemene zaken wanneer u wordt gevraagd hoe hij is opgepakt voor verhoor, wanneer hij is opgepakt en wat er hem gevraagd werd. U heeft hem namelijk geen details gevraagd (npo 1, p. 20). Dit gebrek aan interesse in de situatie van uw broer is niet verenigbaar met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. Gezien dit element aan de kern van u relaas raakt, mag van u verwacht worden dat u zich grondig informeert.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas. Er kan hieromtrent dan ook geen persoonsgerichte vrees tot vervolging in uw hoofde worden vastgesteld bij terugkeer zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden ingevolge de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging van diens leven of persoon.

Uit de beschikbare objectieve informatie (zie COI Focus Russische Federatie: Veiligheidssituatie Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië van 22 februari 2024, (beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/r_a_p_p_o_r_t_e_n_/coi_focus_russische_federatie_veiligheidssituatie_tsjetsjenie_dagestan_en_ingoesjetie_20240222.docx .pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/r_a_p_p_o_r_t_e_n_/coi_focus_russische_federatie_veiligheidssituatie_tsjetsjenie_dagestan_en_ingoesjetie_20240222.docx.pdf)) blijkt dat de deelrepublieken Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie een turbulente periode doormaakten die gekenmerkt werd door een gewapende opstand, maar dat de situatie er anno 2024 helemaal anders uit ziet. Tsjetsjenië werd na een hevige onafhankelijkheidsstrijd in 1996 de facto onafhankelijk. In het najaar van 1999 brak het tweede Tsjetsjeens-Russische conflict uit, nadat Tsjetsjeense opstandelingen de buurrepubliek Dagestan waren binnengevallen en Rusland getroffen werd door een reeks bomaanslagen. Het federale leger trok Tsjetsjenië binnen en maakte een eind aan de Tsjetsjeense onafhankelijkheid. Restanten van Tsjetsjeense troepen voerden in het eerste decennium van 2000 nog een rebellenoorlog tegen Russische troepen en de pro-Russische Tsjetsjeense regering. Deze verzetsbeweging vervelde in de loop van de jaren 2000 van een onafhankelijkheidsbeweging tot het zogenaamde Emiraat van de Kaukasus (EK), een rebellengroepering met uitgesproken islamitische motivering. Het EK breidde zich in de tweede helft van de jaren 2000 vanuit Tsjetsjenië uit naar andere Noord-Kaukasische deelrepublieken, voornamelijk Dagestan en Ingoesjetië. De lokale en federale autoriteiten zetten in de daarop volgende jaren maximaal in op de uitschakeling van het EK. In combinatie met een uitstroom van rebellen uit de regio naar het Midden-Oosten, resulteerde dit in een uitgesproken verzwakking van de rebellenbeweging in de hele Noordelijke Kaukasus. Dit leidde ertoe dat de rebellenbeweging sinds het einde van de jaren 2010 zo goed als volledig uitgeschakeld is. Islamitische Staat probeerde in deze periode voet aan de grond te krijgen in de Noordelijke Kaukasus, maar slaagde er niet in zich te handhaven. Zelfs in Tsjetsjenië is er geen steun of infrastructuur voor gewapend verzet meer. Het huidige klimaat in de Russische Federatie werkt een snelle en sterke repressie van eventuele nieuwe rebellen in de hand. Actueel is er in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan geen sprake meer van een georganiseerde rebellenbeweging, enkel nog van kleine, geïsoleerde slapende cellen of individuen met een zeer beperkte capaciteit. Deze zijn niet meer in staat grootschalige of gecoördineerde acties te organiseren en hebben niet langer de middelen om aan vuurwapens te raken. De huidige situatie in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan wordt gekenmerkt door sporadische, zeer kleinschalige, geïsoleerde aanvallen op leden van de ordediensten. Zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers dat bij dergelijke incidenten valt, is bijzonder beperkt.

De ordediensten voeren nog steeds acties uit tegen veronderstelde opstandelingen, waarbij ernstige mensenrechtenschendingen kunnen voorvallen. Het betreft zowel zogenaamde speciale operaties waarbij gewapende eenheden van de ordediensten veronderstelde rebellen insluiten en er een vuurgevecht ontstaat,

als (onrechtmatige) arrestaties en/of (tijdelijke) verdwijningen. Speciale operaties komen echter slechts zelden voor. Arrestaties en verdwijningen komen vooral in Tsjetsjenië nog voor. In Ingoesjetië en Dagestan is hun aantal zeer beperkt. Vaak worden gearresteerde personen door de Tsjetsjeense ordediensten voor een korte of langere periode in detentie gehouden zonder enig contact met hun familie teneinde hen, vaak door middel van mishandeling, te dwingen zelf een bekentenis af te leggen of om een eerdere gearresteerde onder druk te zetten om bepaalde informatie vrij te geven. Indien ze geen bekentenis afleggen, lopen ze het risico gedood te worden in detentie en nadien spoorloos te verdwijnen, of als een gedode rebel voorgesteld te worden door de ordediensten. Naast (veronderstelde) rebellen, worden vooral personen die kritiek leverden op de huidige machthebbers in Tsjetsjenië hiervan het slachtoffer. Dergelijke arrestaties werden door de Tsjetsjeense ordediensten ook aangewend om onder dwang manschappen te rekruteren voor de oorlog in Oekraïne.

Gelet op het bovenstaande, kan er in de deelrepublieken Ingoesjetië, Tsjetsjenië en Dagestan actueel geenszins gesproken worden van aanhoudend geweld of een open militair conflict tussen de reguliere strijdkrachten van de staat en één of meer gewapende groeperingen, of tussen twee of meer gewapende groeperingen onderling. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de Noordelijke Kaukasus is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Uw neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande vaststellingen kunnen ombuigen. Uw internationaal paspoort alsook uw binnenlands paspoort staven louter uw identiteit, hetgeen in deze beslissing niet wordt betwist. De medische documenten betreffende uw nierproblemen en de hospitalisatie daaromtrent, houden geen verband met de vervolgingsfeiten die u aanhaalt en wijzigen bijgevolg niets aan bovenstaande beoordeling.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 1, tweede lid, van het protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 4, 41 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 57/6, § 3, 3°, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste middelonderdeel gaat verzoeker in op de vluchtelingenstatus. In dit verband hekelt hij ten eerste de motieven van de bestreden beslissing op basis waarvan de commissaris-generaal oordeelt dat zijn relaas niet geloofwaardig is. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zijn verklaringen over de periode waarin hij werd aangesproken, het aantal aansprekingen en de plaats waar hij werd aangesproken inconsistent zijn, benadrukt hij – onder verwijzing naar een passage uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) – dat hij van bij het begin van zijn persoonlijk onderhoud aangaf dat hij moeite had om gebeurtenissen in tijd te situeren. Hij meent dat hij aldus niet de intentie had om informatie te verbergen of zichzelf tegen te spreken. Volgens hem moest de verwerende partij hier rekening houden met zijn kwetsbaarheid – zijnde het feit dat hij een zieke man is die vrij vaak een nierdialyse ondergaat, dat hij door een psycholoog begeleid wordt en dat hij sinds 2022 een procedure tot het bekomen van internationale bescherming doorloopt – waardoor hij moeite heeft om gebeurtenissen in tijd te situeren. Te dezen voegt hij nog toe dat de geloofwaardigheid van een relaas dient te worden beoordeeld in het licht van de psychologische toestand van de verzoeker en dat een verzoek om internationale bescherming niet uitsluitend op grond van inconsistenties mag worden afgewezen. Geheugenverlies moet, aldus verzoeker, dan ook worden beschouwd als direct gevolg van een kwetsbare toestand en niet als een teken van onoprechtheid. Hij besluit in dit verband dat de verwerende partij de algemene plausibiliteit van zijn relaas moest

onderzoeken en niet de volledige juistheid ervan en dat *in casu* de essentiële elementen van zijn relaas (met name de redenen voor de vervolging, de betrokken actoren en de aard van de bedreigingen) consistent blijven doorheen zijn verklaringen, dat de inconsistenties betrekking hebben op bijkomende details, wat verenigbaar is met een getraumatiseerde gemoedstoestand en dat de aangehaalde feiten overeenkomen met de beschikbare informatie in het land van herkomst. Vervolgens, wat betreft de vermeende inconsistenties in zijn verklaringen over zijn oudste zoon, betoogt verzoeker dat hij duidelijk verklaarde dat zijn zoon heen en weer reisde tussen Rusland en Tsjetsjenië, maar uiteindelijk naar Tsjetsjenië terugkeerde omdat hij zich daar thuis en beter voelt. Hij verwijst ook naar de relevante passage van de notities van zijn persoonlijk onderhoud. Tot slot is verzoeker het ook niet eens dat hem verweten wordt dat hij zeer weinig informatie heeft over het verhoor van zijn broer. In deze oppert hij dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud duidelijk aangaf dat hij het land al had verlaten toen zijn broer werd ondervraagd en dat het dan ook volkomen begrijpelijk is dat hij hierover geen bijkomende informatie heeft. Hij benadrukt voorts dat hij wel vermeldde dat het de lokale politie, zijnde de ROVD, was die zijn broer had opgeroepen en dat de *protection officer* hier geen verdere vragen over stelde.

Ten tweede gaat hij in op de algemene informatie inzake het risico op gedwongen rekrutering. Wat betreft de in de bestreden beslissing aangehaalde algemene informatie in dit verband, benadrukt verzoeker dat de situatie op vlak van mobilisatie in Tsjetsjenië fundamenteel verschilt van die van de rest van de Russische Federatie. Onder verwijzing naar algemene informatie betoogt verzoeker dat de Tsjetsjeense autoriteiten op grote schaal gebruik maken van verschillende vormen van dwang om zogenaamde vrijwilligers in te lijven en dat dit voornamelijk het geval is voor mannen in de strijdbare leeftijd zonder een beschermde status of mannen die werkelijke of vermeende banden hebben met de oppositie, dissidenten of kwetsbare groepen, met inbegrip van critici van de Tsjetsjeense autoriteiten en/of oorlog in Oekraïne of personen die eerder reeds onder de negatieve aandacht van de Tsjetsjeense autoriteiten kwamen. Luidens het verzoekschrift wordt dit risico nog versterkt door het feit dat de lokale autoriteiten er in Tsjetsjenië via Kadyrov belang bij hebben om hun loyaliteit aan Moskou te tonen. Verder benadrukt verzoeker dat verschillende ngo's de risico's die personen uit de Noordelijke Kaukasus lopen erkennen en oproepen om repatriëringen naar de Noordelijke Kaukasus stop te zetten. Ook citeert hij een passage uit een publicatie van *Amnesty International* waaruit blijkt dat de Tsjetsjeense autoriteiten gebruik maken van druk, bedreigingen en intimidatie om mannen te dwingen zich bij het Russische leger aan te sluiten en in Oekraïne te gaan vechten en stelt hij dat diezelfde autoriteiten ook gebruik maken van publieke stigmatiseringscampagnes, onder meer door de namen van degenen die weigeren naar het front te gaan openbaar te maken, om hem te dwingen zich bij het leger in te schrijven. Hij besluit, gelet op het voorgaande, dat het risico op gedwongen rekrutering wordt gedocumenteerd door eensluitende bronnen, dat het risico in Tsjetsjenië specifiek wordt vergroot door de methoden door Kadyrov en dat een Tsjetsjeense verzoeker om internationale bescherming terecht kan vrezan dat hij bij terugkeer gedwongen zal worden om in dienst te treden.

Ten slotte wijst verzoeker nog op zijn risicoprofiel. In deze wijst hij op het feit dat hij een voormalig politieagent is, hetgeen door de verwerende partij niet wordt betwist, en dat zijn zwager naar het front is gestuurd. Hij vervolgt dat een risico op schending van artikel 3 van het EVRM individueel dient te worden beoordeeld, maar er bij deze beoordeling ook rekening moet worden gehouden met de beroepsgeschiedenis, *in casu* het feit dat hij een voormalig politieagent is, en de huidige druk, zijnde de mobilisatie en represailles in dit geval. Verder stelt verzoeker dat er sinds 2022 talrijke getuigenissen zijn over gedwongen rekrutering of zware druk op voormalige leden van de politie en het leger in Tsjetsjenië, dat weigering om zich te onderwerpen kan leiden tot geweld, willekeurige arrestaties en zelfs bedreigingen tegen familie, dat het Tsjetsjeense veiligheidsapparaat nauwlettend in de gaten wordt gehouden en dat voormalige politieagenten bekend zijn, geregistreerd staan en dus kwetsbaar zijn. Luidens het verzoekschrift loopt een Tsjetsjeense voormalige politieagent een groot risico om door de lokale autoriteiten te worden ingelijfd, hebben zij weinig mogelijkheden om te weigeren zonder ernstige gevolgen (zoals bedreigingen, geweld of vervolging) en is dit risico des te groter in de huidige context van mobilisatie voor de oorlog in Oekraïne. Hij besluit dat hij als voormalig politieagent aldus een groter risico loopt om te worden gevraagd (of gedwongen) om militaire of veiligheidstaken uit te voeren. Te dezen verwijst hij nog naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) waarin Frankrijk werd veroordeeld omwille van een ontoereikende risicoanalyse bij de uitzetting van Russische onderdanen van Tsjetsjeense afkomst, hetgeen de eis van een individueel en grondig onderzoek van de risico's op foltering, mishandeling en represailles bevestigt.

Wat dit middelonderdeel betreft, stelt hij samenvattend dat meerdere bronnen eensluitend aangeven dat bepaalde Tsjetsjeense profielen een verhoogd risico lopen op rekrutering en gedwongen inlijving en dit in het bijzonder sinds de aanvang van de oorlog in Oekraïne, waarna hij volgende profielen en verzwarende omstandigheden opsomt:

- “1. *Profielen met het grootste risico*
a) *Voormalige leden van de ordrestrijdkrachten*

- * Voormalige politieagenten, voormalige militairen, voormalige “kadyrovtsy”: zij beschikken gewilde vaardigheden (wapens, handhaving van de openbare orde).
 - * Zij staan geregisterd en zijn dus gemakkelijk op te sporen.
 - * Her weigeren van een bevel of een oproep kan leiden tot bedreigingen, geweld of represailles tegen de familie.
- b) Jonge mannen in dienstbare leeftijd
- * Zelfs zonder militaire ervaring zijn jonge mannen het meest in aanmerking voor mobilisatie.
 - * Getuigenissen van ngo's en media maken melding van razzia's, gedwongen oproepen en druk
- c) Families die banden hebben met de oppositie of met deserteurs
- * Als een familielid is gedeserteerd of weigert in dienst te treden, kan de familie worden gegijzeld om druk uit te oefenen.
 - * De Tsjetsjeense autoriteiten passen collectieve straffen toe.
- d) Personen die bekend staan om hun wankele loyaliteit
- * Degenen die de ordestrejdkrachten hebben verlaten of geweigerd hebben om dienst te nemen, worden beschouwd als “verraders”,
 - * De risico's omvatten foltering, gedwongen verdwijning en buitengerechtigde executie.
2. Verzwarende omstandigheden
- * Ramzan Kadyrov heeft publiekelijk zijn steun betuigd aan de oorlog in Oekraïne en duizenden Tsjetsjeense strijders (“kadvrovtsy”) gestuurd.
 - * Tsjetsjenië functioneert als een politiestaat, waar weigering om dienst te doen vrijwel onmogelijk is zonder ernstig risico.
 - * Voormalige politieagenten en militairen worden extra in de gaten gehouden en benaderd, omdat ze worden beschouwd als “natuurlijke reservisten”.

In een tweede middelonderdeel gaat verzoeker in op de subsidiaire beschermingsstatus. Na een theoretische uiteenzetting in dit verband meent verzoeker dat hij bij terugkeer een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Wat betreft de situatie in Tsjetsjenië, stelt verzoeker dat het klimaat van onderdrukking er één van de strengste van de Russische Federatie is, gekenmerkt door totale machtscontrole, afwezigheid van politieke oppositie en ernstige schendingen van de mensenrechten, dat de situatie in Tsjetsjenië wordt gekenmerkt door systematische foltering en mishandeling, die uitgebreid gedocumenteerd is door internationale organisaties, dat het EHRM de Russische Federatie herhaaldelijk veroordeeld heeft voor gevallen van gedwongen verdwijningen, willekeurige detenties en folteringen in Tsjetsjenië, en dat deze schendingen, begaan door de lokale veiligheidstroepen, plaatsvinden in een klimaat van totale straffeloosheid, aangezien de Russische gerechtelijke autoriteiten nalaten effectief onderzoek te doen. Hij citeert vervolgens de conclusie uit een publicatie van *Amnesty International* dat mensen die naar de Noordelijke Kaukasus worden teruggestuurd het risico lopen te worden gemarteld, te worden mishandeld of gedwongen ingelijfd te worden in het Russische leger in het kader van de oorlog in Oekraïne. Hij meent dat verschillende rapporten deze conclusie bevestigen, waaruit hij passages citeert. Verzoeker besluit, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend en dat artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet op hem van toepassing is.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en ondergeschikt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis, zoals ook blijkt uit het door verzoeker in het verzoekschrift ingeroepen artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van artikel 1 van het Verdrag van Genève (en artikel 1 van het protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet een verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen “een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing[en] overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing[en] wordt geschonden” (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Verzoeker werkt geenszins uit welke van de bepalingen in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet door de verwerende partij zou(den) zijn geschonden. Voorts geeft hij niet concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt deze schending niet op dienstige wijze aangevoerd.

Verder ziet de Raad niet in hoe de bestreden beslissing artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet zou kunnen schenden. Deze wetsbepaling voorziet in de mogelijkheid voor de commissaris-generaal om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie en is dus *in casu* geenszins relevant. Uit niets blijkt dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie en de bestreden beslissing betreft een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tot slot wijst de Raad in deze op het feit dat verzoeker in zijn verzoekschrift de schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM en van de artikelen 41 en 47 van het Handvest, maar verder niet de minste verduidelijking verschaft op welke wijze deze artikelen zouden zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.3.5. In de mate dat verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest aanvoert, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.7. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst in deze op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijk geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (*Parl.St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden het volgende overwogen:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en uw neergelegde medische documenten blijkt immers dat u een nierpatiënt bent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u uitdrukkelijk gezegd dat u eender wanneer pauze mag vragen indien u naar het toilet zou moeten gaan. U haalde aan dat u aan geheugenproblemen lijdt omwille van uw nierziekte (DVZ, vragenlijst bijzondere procedure noden). Het valt op dat u dit op het CGVS pas vermeldt wanneer u al met verschillende tegenstrijdige verklaringen bent geconfronteerd op het einde van het persoonlijk onderhoud (npo 1, p. 27). Het CGVS merkt hierbij op dat een verklaring over geheugenproblemen als een blote bewering wordt beschouwd zolang er geen ondersteunende documentatie hieromtrent wordt neergelegd die uw verklaring kan staven. U verklaart dat u hieromtrent geen documenten bezit en dat uw vergeetachtigheid mogelijk leeftijdsgebonden is (npo 1, p. 27). Gezien het ontbreken van medische bewijsstukken kan de door u vermelde vergeetachtigheid niet objectief worden vastgesteld. Verder wordt aan het begin van het persoonlijk onderhoud aan u gevraagd wat er kan gedaan worden voor u zodanig dat het persoonlijk onderhoud vlot verloopt, waarop u verklaart dat alles goed gaat en dat het persoonlijk onderhoud gewoon kan doorgaan (npo 1, p. 5). Daarnaast kenden beide persoonlijke onderhouds een normaal verloop waarbij u in staat was om op functionele wijze deel te nemen aan het onderhoud en uw asielmotieven uiteen te zetten (npo 1, p. 31, npo 2, p. 15 en 16). Er drongen zich geen bijkomende steunmaatregelen op omwille van uw vermeende geheugenproblemen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

In het verzoekschrift betoogt verzoeker dat de commissaris-generaal geen rekening hield met zijn kwetsbaarheid, met name het feit dat hij een zieke man is die vrij vaak een nierdialyse ondergaat, dat hij psychologisch begeleid wordt en sinds 2022 een procedure tot het bekomen van internationale bescherming doorloopt, alsook dat er geen rekening wordt gehouden met zijn geheugenproblemen ten gevolge van deze kwetsbaarheid. Te deze stipt de Raad aan dat uit het voormelde blijkt dat er bij de beoordeling van het voorhanden zijn van bijzondere procedurele noden rekening werd gehouden met verzoekers nierziekte en dat er hem hiervoor gepaste steunmaatregelen werden toegekend. Verzoeker preciseert in zijn verzoekschrift geenszins waarom de aangenomen steunmaatregelen onvoldoende zouden zijn en dit kan, gelet op de voormelde vaststellingen inzake het verloop van het persoonlijk onderhoud, ook niet worden ingezien. Evenmin verduidelijkt verzoeker welke bijkomende steunmaatregelen hem zouden moeten zijn toegekend omwille van zijn nierziekte. Waar verzoeker verwijst naar zijn vermeende geheugenproblemen, al dan niet ten gevolge van zijn vastgestelde (zie *supra*) of vermeende (zie *infra*) kwetsbaarheid, benadrukt de Raad dat deze niet zonder meer kunnen worden aangenomen. Hoewel verzoeker, in tegenstelling tot het gestelde in de bestreden beslissing, bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud melding maakte van het feit dat hij problemen had met data en daar mogelijks al alludeerde op zijn vermeende geheugenproblemen, legt hij geen documenten voor die deze problemen kunnen staven. Bovendien vermeldde verzoeker deze problemen geenszins toen hem helemaal bij het begin van de persoonlijke onderhouds werd gevraagd wat men kon doen om het onderhoud voor hem vlot te laten verlopen. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens de administratieve procedure melding maakte van het feit als zou hij hier in België psychologisch begeleid worden, maar dat er tijdens de administratieve procedure, noch in het kader van de onderhavige beroepsprocedure enig document ter staving hiervan werd voorgelegd. Hoe dan ook maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij hierdoor niet in staat was om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Hetzelfde kan gesteld worden waar verzoeker in het verzoekschrift insinueert dat hij trauma's heeft en hierdoor mogelijks inconsistent is inzake bepaalde details in zijn relaas. Tot slot stipt de Raad aan dat het doorlopen van een procedure tot het bekomen van internationale bescherming een impact heeft op elke verzoeker om internationale bescherming en dat verzoeker, mede gelet op het voorgaande, niet aantoont dat dit in zijn hoofde een verhoogde kwetsbaarheid teweegbrengt.

Gelet op het voorgaande, treedt de Raad de commissaris-generaal dan ook bij waar deze besluit dat in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten werden

gerespecteerd en dat hij heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen in het kader van de administratieve procedure van zijn beschermingsverzoek.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Rusland, te worden vervolgd door de Tsjetsjeense autoriteiten omdat hij, nadat hij meerdere keren werd aangesproken door de ROVD om ofwel zelf te gaan vechten in de oorlog in Oekraïne, ofwel meerdere andere personen in zijn plaats te sturen, het land verliet en niet inging op hun eis.

Blijkens de bestreden beslissing is verzoeker er niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Verdrag van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. Vooreerst (i) oordeelt de commissaris-generaal dat uit algemene informatie niet *a priori* kan worden aangenomen dat er een veralgemeend risico is voor elke Tsjetsjeen om het slachtoffer te worden van gedwongen inlijving door de Tsjetsjeense autoriteiten en dat een nood aan internationale bescherming in dit verband geïndividualiseerd en geconcretiseerd dient te worden. Vervolgens (ii) oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker onvoldoende concrete en overtuigende elementen aanreikt om een geïndividualiseerde en geconcretiseerde vrees voor gedwongen inlijving aannemelijk te maken, daar er – omwille van verschillende redenen – geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas. Zo (a) is verzoeker inconsistent over de periode waarin hij meermaals aangesproken zou zijn. Verder (b) is hij inconsistent over het aantal aansprekingen door de autoriteiten. Tevens (c) is verzoeker inconsistent over de context waarin hij is aangesproken. Ook (d) is verzoeker inconsistent over het aantal mannen dat hij in zijn plaats naar de oorlog zou moeten sturen. Tot slot (e) is het onlogisch dat mensen in zijn plaats zouden moeten vechten, terwijl zijn eigen familie geen geloofwaardige problemen kent in de Russische Federatie. Ten slotte (iii) kunnen de door verzoeker neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in het voorliggende verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker beperkt zich tot het volharden in zijn problemen en vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerd vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.3.8.2. Na grondige lezing van het dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.8.3. In eerste instantie treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat geen nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid uit verzoekers verklaringen dat de ROVD hem meermaals benaderde met de eis dat hij ofwel zelf moest gaan vechten in de oorlog in Oekraïne ofwel verschillende mannen in zijn plaats moest sturen.

2.3.8.3.1. Vooreerst oordeelt de Raad, in navolging van de verwerende partij, dat uit algemene informatie niet *a priori* kan worden aangenomen dat er een veralgemeend risico is voor elke Tsjetsjeen om het slachtoffer te worden van gedwongen inlijving door de Tsjetsjeense autoriteiten en dat een nood aan internationale bescherming in dit verband geïndividualiseerd en geconcretiseerd dient te worden. De bestreden beslissing luidt in dit verband terecht als volgt:

“Op 20 september 2022 kondigde president Poetin, voor het eerst sinds de Tweede Wereldoorlog, een gedeeltelijke mobilisatie af in de Russische Federatie. Hierdoor kon vanaf 21 september 2022 iedereen die op dat moment opgenomen was op de zapas, de lijst van militaire reservisten, opgeroepen worden. In de eerste plaats gold dit voor personen die reeds gediend hadden in het leger en over een specifieke militaire vaardigheid beschikten. Personen die tijdens de mobilisatie opgeroepen werden, kregen het statuut van contractsoldaat. De contracttermijn van de gemobiliseerde personen loopt totdat president Poetin de gedeeltelijke mobilisatie van september 2022 officieel beëindigt.

*Op 28 oktober 2023 [lees: 2022, zoals terdege blijkt uit de in de COI Focus “Russische Federatie – Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie” van 24 oktober 2023 in dit verband geconsulteerde bronnen] verklaarde de toenmalige Russische minister van Defensie, Shoygu, dat de mobilisatie voltooid was en dat hierbij 300.000 personen opgeroepen waren. Poetin bevestigde kort daarna dat de mobilisatie voltooid was. Officieel werd de mobilisatieverordening van 20 september 2022 echter nog niet beëindigd. Volgens het Kremlin is er evenwel geen presidentieel decreet nodig om de mobilisatie officieel te beëindigen. Hoe dan ook blijkt uit de meest recente objectieve informatie (zie **Russische Federatie - Legerdienst**,*

contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf, dat er sinds begin november 2022 geen verplichte mobilisaties meer hebben plaatsgevonden. Midden augustus 2023 kwamen er uit verschillende regio's, waaronder Zabaykal en Krasnoya, wel opnieuw meldingen van personen die opgeroepen werden voor het plaatsen van een mobilisatie-instructie (mobilizatsionnoe predpisanie) in hun militaire boekje. Het betroffen in de eerste plaats officieren. Personen die een dergelijke mobilisatie-instructie hebben ontvangen, zijn wettelijk verplicht om zich spontaan te melden bij hun militair commissariaat van zodra een mobilisatie wordt afgekondigd.

Voorlopig zijn er echter geen concrete indicaties dat er een nieuwe mobilisatiecampagne op til is. De Russische autoriteiten proberen verliezen aan te vullen met contractsoldaten. Ze zetten maximaal in op het ronselen van contractsoldaten omdat ze een nieuwe mobilisatie zo lang mogelijk willen vermijden uit vrees voor de maatschappelijke reactie.

De situatie op vlak van mobilisatie in Tsjetsjenië verschilt echter fundamenteel van die in de rest van de Russische Federatie. De Tsjetsjeense autoriteiten maken op grote schaal gebruik van verschillende vormen van dwang om zogenaamde vrijwilligers in te lijven. Hierbij worden voornamelijk critici van het Tsjetsjeense regime en/of de oorlog in Oekraïne gevisieerd alsook personen die eerder reeds onder de negatieve aandacht van de Tsjetsjeense autoriteiten zijn gekomen (zie **Russie/Tchéthénie : conséquences du refus de servir** beschikbaar op https://www.ecoi.net/en/file/local/2126599/230831_RUS_chechnya_military_service_FR.pdf en **Russische Federatie - Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie** beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf).

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan evenwel niet a priori worden aangenomen dat er een veralgemeend risico is voor elke Tsjetsjeen om het slachtoffer te worden van gedwongen inlijving door de Tsjetsjeense autoriteiten en er zodoende sprake is van groepsvervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin, namelijk vervolging die het resultaat is van een bewust en systematisch beleid waarmee iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan worden getroffen, enkel en alleen wegens lidmaatschap van deze groep. Het louter op algemene wijze verwijzen naar de praktijk van gedwongen inlijving in Tsjetsjenië volstaat bijgevolg niet om een nood aan internationale bescherming in uw hoofde te concluderen. Deze nood dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden.”

De door verzoeker in dit verband in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt in lijn met het voormelde, waarin terdege wordt erkend dat de situatie op vlak van mobilisatie in Tsjetsjenië fundamenteel verschilt van die van de rest van de Russische Federatie en de Tsjetsjeense autoriteiten verschillende vormen van dwang gebruiken om zogenaamde vrijwilligers in te lijven, doch ook dat dit voornamelijk het geval is voor Tsjetsjenen met bepaalde profielen. In zoverre verzoeker dit in het verzoekschrift zou trachten te betwisten met zijn bewering dat alle jonge mannen met strijdbare leeftijd, ongeacht hun militaire ervaring, een groot risico lopen gedwongen te worden naar de oorlog in Oekraïne te gaan, stelt de Raad vast dat dit niet als dusdanig blijkt uit de door verzoeker aangehaalde internetartikelen en dit dan ook een louter blote bewering betreft.

2.3.8.3.2. Vervolgens oordeelt de Raad, eveneens samen met de commissaris-generaal, dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat de ROVD hem meermaals benaderde met de eis dat hij ofwel zelf moest gaan vechten in de oorlog in Oekraïne ofwel verschillende mannen in zijn plaats moest sturen en zijn daaraan gekoppelde vrees.

Eenzijds wordt de geloofwaardigheid van dit relaas ondermijnd door volgende inconsistenties in verzoekers verklaringen hierover:

“**Betreffende de momenten waarop u zou zijn aangesproken door de autoriteiten bent u inconsistent over de periode waarin u meermaals aangesproken zou zijn.** U verklaart dat de oorlog ongeveer een half jaar bezig was wanneer u voor de eerste keer aangesproken zou zijn door de autoriteiten (npo 1, p. 23; npo 2, p 5). Aangezien de oorlog is uitgebroken op 22 februari 2022, zou u dus volgens uw berekening in augustus 2022 voor de eerste keer aangesproken zijn door de autoriteiten met het verzoek te gaan vechten of om mannen in uw plaats te sturen. U zou in totaal drie maal aangesproken zijn met telkens ongeveer één maand of anderhalve maand ertussen (npo 1, p. 23; 26). Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud wordt u uitdrukkelijk gevraagd wat u verstaat onder ‘ongeveer één maand’ (npo 1, p. 26) waarop u vaagweg antwoordt dat u hiermee gewoon een maand bedoelt, iets meer of iets minder (npo 1, p. 27). Aangezien u uw verzoek om internationale bescherming in België indiende op 13 september 2022, komen uw verklaringen betreffende de aansprekingen van de autoriteiten niet overeen met het door u gegeven tijds kader waarin u aangesproken zou zijn. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, zegt u dat u niet bedoelt dat het precies om een maand ging, maar dan het ook over ongeveer twee weken zou kunnen gaan (npo 1, p. 27). Bovendien verklaart u later nog dat tussen de eerste en de tweede aanspreking twee of drie weken zat (npo 1, p. 29). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaart u dat tussen de eerste en de tweede

aanspreking ongeveer drie weken zat (npo 2, p. 7). Tussen de tweede en derde keer zaten er ook ongeveer drie weken (npo 2, p. 8). Tussen de laatste ontmoeting en uw vertrek uit Rusland zaten enkele weken en de ontmoeting was nog in augustus (npo 2, p. 9). Gezien uw verklaringen betreffende de periode van de aansprekingen zo inconsistent zijn, kan er geen geloof aan worden gehecht. U wordt geconfronteerd met het feit dat u bijzonder inconsistent bent, waarop u antwoordt dat het makkelijker zou zijn voor u als u het in het Tsjetsjeens kon uitleggen (npo 1, p. 27; npo 2, p. 15). Dit houdt geen steek aangezien u op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf in de mogelijkheid te zijn om uw verklaringen in het Russisch af te leggen (Verklaring betreffende procedure – 2.a) en u de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken ook goed begreep (npo 1, p. 6). Ook verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud de tolk “heel goed” te begrijpen (npo 1, p. 2; 31) wat erop wijst dat u Russisch wel degelijk goed genoeg beheerst om op alle vragen gericht te antwoorden.

Verder bent u ook **inconsistent over het aantal aansprekingen** door de autoriteiten. Waar u eerst verklaart dat u drie maal bent aangesproken (npo 1, p. 23), verklaart u later dat u na de tweede keer aangesproken te zijn, vluchtte (npo 1, p. 25). Nadat u wordt gewezen op uw tegenstrijdige verklaring zegt u dat u niet precies kan zeggen of u twee, drie, of misschien zelf vier maal bent benaderd (npo 1, pp. 25-26). U wordt erop gewezen dat gezien de aansprekingen door de autoriteiten de reden is van uw vertrek uit uw land van herkomst, u zich zou moeten kunnen herinneren hoe vaak u effectief bent aangesproken waarop u verklaart dat u drie maal bent aangesproken (npo 1, p. 26). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bent u opnieuw niet concreet en verklaart u dat u “ongeveer” drie maal bent aangesproken. U licht toe dat u “ongeveer” zegt omdat u door de stress niet bent beginnen tellen hoe vaak u aangesproken bent. Deze uitleg kan absoluut niet overtuigen aangezien dit de kern van uw relaas bevat.

U bent **inconsistent over de context** waarin u bent aangesproken. Zo verklaart u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat de autoriteiten de eerste keer bij u thuis langskwamen en dat u de volgende dag naar een parking moest gaan in Minutka om met hen te spreken (npo 1, p. 28) waar u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaart dat u de eerste keer telefonisch werd gecontacteerd met de eis om aan de rand van Minutka af te spreken diezelfde dag (npo 2, pp. 4-5). De tweede keer zou u aangesproken zijn wanneer u het ziekenhuis van Minutka verliet na uw dialyse (npo 1, p. 30) waar u het tweede persoonlijk onderhoud verklaart dat u in het ziekenhuis zelf gezien werd door de ROVD (npo 2, p. 7). De derde keer dat u aangesproken zou zijn, was in de buurt van de plek waar u uw nierdialyse krijgt in Minutka (npo 1, p. 30) waar u in het tweede persoonlijk onderhoud verklaart dat u gebeld werd voor jullie de derde keer gingen afspreken (npo 2, p. 8), alsook verklaart u dat jullie eerste en derde ontmoeting op dezelfde parking in Minutka was (npo 2, p. 8). Bij confrontatie over de tegenstrijdige verklaringen die u aflegt in verband met de context waarin u zou aangesproken zijn, slaagt u er niet in een afdoende verklaring te bieden en zegt u zelf dat er geen grote verschillen zijn tussen uw verklaringen (npo 2, p. 14).

Bovendien bent u ook **tegenstrijdig over het aantal mannen dat u in uw plaats naar de oorlog zou moeten sturen**. U verklaart dat drie familieleden of drie anderen in uw plaats zouden moeten gaan vechten (npo 1, p. 19), echter verklaart u later dat het drie of vier (npo 1, p. 25, p. 29) of twee of drie personen zou betreffen (npo 1, p. 29). U wordt gewezen op deze tegenstrijdigheid waarop u verklaart dat u het “ongeveer” bedoelt (npo 1, p. 29). Het is echter wederom onaannemelijk dat u niet concreet weet wat er exact tegen u gezegd is aangezien dit de kern van uw relaas aangaat.”

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier.

In tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt, betreffen voormelde consistenties wel degelijk de kern van zijn relaas en geenszins loutere details. Voormelde inconsistenties hebben betrekking op de omstandigheden waarin de autoriteiten hem hebben benaderd, het aantal keer dit gebeurde en wat hun eisen waren. Gelet op het feit dat deze aansprekingen de reden voor zijn vertrek vormden, gaat het bijgevolg om kernelementen van zijn relaas. Er kan dan ook niet gesteld worden dat hij consistent was inzake de essentie van zijn relaas.

Verder tracht verzoeker voormelde vaststellingen te verschonen door te verwijzen naar zijn vermeende geheugenproblemen en trauma. In deze volstaat het te verwijzen naar het gestelde hieromtrent onder punt 2.3.7. van het onderhavig arrest, waaruit blijkt dat deze vermeende problemen niet zonder meer kunnen worden aangenomen.

Tot slot, wat betreft verzoekers betoog dat zijn verklaringen overeenstemmen met algemene informatie, merkt de Raad op dat deze algemene informatie geenszins afdoende is om een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van Rusland aannemelijk te maken, hetgeen *in concreto* dient te gebeuren. In deze benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal, gelet op het voorgaande en hetgeen volgt, op goede gronden vaststelde dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden relaas. De thans aangevoerde algemene informatie doet geen afbreuk aan de pertinente overwegingen van de bestreden beslissing die betrekking hebben op verzoekers individuele situatie en waaruit, zo weze herhaald, genoegzaam blijkt dat aan zijn relaas geen geloof kan worden gehecht. Ook het gegeven als zou verzoekers

voorgehouden relaas overeenstemmen met deze informatie, doet geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing.

Anderzijds is het weinig logisch dat verzoeker verklaart dat mensen in zijn plaats zouden moeten gaan vechten indien hij zelf niet gaat, terwijl zijn eigen familie geen geloofwaardige problemen kent in de Russische Federatie. Wat betreft verzoekers familie en diens beweerde problemen, wordt in de bestreden beslissing met recht het volgende geoordeeld:

“Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaart u dat uw broer eens is opgeroepen door de ROVD om vragen te beantwoorden over u wanneer u al weg was (npo 1, pp. 19-20) terwijl u in het tweede gehoor verklaart dat uw broer nooit gevolgen heeft gekend omwille van uw vertrek uit het land en omwille van het zagezegde feit dat u de verwachtingen van de ROVD niet heeft ingelost (npo 2, p. 11). Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud zegt u dat u uw oudste zoon naar Rusland stuurde zodanig dat de Tsjetsjeense autoriteiten hem niet zouden lastigvallen (npo 1, p. 16) waar u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud vertelt dat uw kinderen in Tsjetsjenië zijn, aldus ook uw oudste zoon (npo 2, p. 4, 10). Wanneer er verduidelijking wordt gevraagd over de situatie van uw zoon verklaart u dat uw zoon heen en weer heeft gereisd van Rusland naar Tsjetsjenië maar dat hij nu finaal teruggekeerd is naar Tsjetsjenië omdat het thuis beter is (npo 2, pp. 13-14). Uw verklaringen missen ook hier consistentie.

Naast het gebrek aan consistentie over de situatie van uw broer, halen ook uw vage verklaringen over zijn ondervraging de geloofwaardigheid van uw relaas verder onderuit. U kan niet concreet kan vertellen wat er aan uw broer gevraagd werd. U blijft telkens vaag en oppervlakkig en u blijft verwijzen naar algemene zaken wanneer u wordt gevraagd hoe hij is opgepakt voor verhoor, wanneer hij is opgepakt en wat er hem gevraagd werd. U heeft hem namelijk geen details gevraagd (npo 1, p. 20). Dit gebrek aan interesse in de situatie van uw broer is niet verenigbaar met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. Gezien dit element aan de kern van u relaas raakt, mag van u verwacht worden dat u zich grondig informeert.”

Ook deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier.

Wat betreft de verklaringen over zijn zoon, herhaalt verzoeker de verklaring die hij aflegde toen hij tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud geconfronteerd werd met zijn tegenstrijdige verklaringen inzake zijn zoon, met name dat hij heen en weer reisde tussen Rusland en Tsjetsjenië, maar uiteindelijk naar Tsjetsjenië terugkeerde omdat hij er zich thuis en beter voelde. Te dezen benadrukt de Raad dat verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij geregeld had dat zijn zoon naar Rusland kon gaan, zodat de Tsjetsjeense autoriteiten hem niet zouden lastigvallen, terwijl hij tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud d.d. 17 april 2025, p. 16), dat exact drie maanden later plaatsvond, verklaarde dat zijn gezin in Tsjetsjenië woonde en dat hij hen weg zou sturen moest hij de mogelijkheid hebben (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud d.d. 17 juli 2025, p. 4, 10). Zijn bewering dat zijn zoon heen en weer reisde en uiteindelijk zich terug in Tsjetsjenië vestigde, kan geenszins verschonen waarom verzoeker enerzijds stelt de vlucht van zijn zoon geregeld te hebben en anderzijds stelt dat hij zijn gezin zou willen laten vertrekken uit Tsjetsjenië maar hij dit niet kan. Hoe dan ook is het bevreemdend dat verzoekers zoon ten tijde van zijn eerste persoonlijk onderhoud op 17 april 2025 in Rusland was om te voorkomen dat de autoriteiten hem lastigvielen, maar hij toch nog periodes, waaronder reeds maximum drie maanden later, zou terugkeren naar Tsjetsjenië en zich er uiteindelijk weer definitief zou vestigen.

Inzake zijn verklaringen over zijn broer en het feit als zou hij door de autoriteiten opgeroepen zijn geweest om vragen over hem te beantwoorden, oppert verzoeker dat dit plaatsvond nadat hij zijn land van herkomst reeds verlaten had, waardoor hij geen aanvullende informatie heeft en dat hij vermeldde dat zijn broer door de ROVD ondervraagd werd en de *protection officer* hier geen bijkomende vragen over stelde. De Raad stelt vast dat verzoeker met dit betoog uit het oog verliest dat hem in de eerste plaats verweten wordt dat hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud verklaarde dat zijn oom werd opgeroepen door de ROVD om vragen over hem te beantwoorden. Waar hij in deze, na confrontatie tijdens het persoonlijk onderhoud, verklaart dat hij dit niet vermeldde toen hij gevraagd werd of zijn familieleden gevolgen kenden omwille van hem omdat hij dit niet echt als een probleem zag (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud d.d. 17 april 2025, p. 15), benadrukt de Raad volledigheidshalve dat verzoeker gevraagd werd naar gevolgen die zijn familieleden kenden en niet naar problemen. Wanneer hij hiernaar gevraagd wordt, kan verwacht worden dat hij een oproeping om vragen over hem te beantwoorden zou vermelden. Vervolgens oordeelt de Raad dat verzoekers voormeld betoog uit zijn verzoekschrift evenmin kan verschonen waarom zijn verdere verklaringen tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud over de ondervraging van zijn broer dermate vaag zijn. Vooreerst benadrukt de Raad dat van iemand die beweert een gegronde vrees voor vervolging te koesteren redelijkerwijze kan verwacht worden dat deze interesse toont inzake de verdere ontwikkeling in het land van herkomst inzake diens problemen, zeker wat betreft de impact op de familie. Bovendien stond verzoeker nog in contact met zijn familie en vernam hij over deze ondervraging via een kennis, waardoor hij ook in de mogelijkheid was bijkomende informatie te bekomen (*ibid.*, p. 16, 17, 20). Waar verzoeker stelt dat hem geen

verdere vragen werden gesteld over de ondervraging van zijn broer, merkt de Raad op dat uit een eenvoudige lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker wel degelijk uitgebreid werd bevraagd over deze bevraging van zijn broer, onder meer over hoe dit gebeurde, wat ze vroegen en wanneer dit gebeurde (*ibid.*, p. 19-21). Bovendien benadrukt de Raad dat het verzoeker is die de door hem aangevoerde vrees voor vervolging of ernstige schade dient aannemelijk te maken en het objectieve en ernstige karakter ervan moet aantonen en dat het niet de taak is van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De Raad oordeelt verder dat, indien verzoeker meent dat hij over een of ander onderwerp nog (bijkomende) inlichtingen heeft, hij dit kon vertellen tijdens het persoonlijk onderhoud, bijkomende schriftelijke verklaringen kon afleggen of hiervan melding kon maken in het verzoekschrift. Dat verzoeker vermeldde dat het de ROVD was die zijn broer opriep ter ondervraging doet geenszins afbreuk aan het feit dat zijn verklaringen over deze ondervraging heel vaag zijn. Te dezen onderlijnt de Raad nog dat elementen in het voordeel van de verzoeker om internationale bescherming niet noodzakelijk in de beslissing dienen te worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032) en dat de commissaris-generaal niet het tegendeel moet bewijzen van hetgeen door verzoeker wordt opgeworpen, zou hij dat al kunnen.

2.3.8.3.3. Tot slot oordeelt de Raad dat verzoeker er ook in het verzoekschrift niet in slaagt om aannemelijk te maken dat hij, los van zijn vermeende relaas, het risico loopt door de Tsjetsjeense autoriteiten naar de oorlog in Oekraïne te worden gestuurd.

In het verzoekschrift wijst verzoeker in deze voornamelijk op het feit dat hij een voormalig politieagent is en stelt hij dat een Tsjetsjeense voormalige politieagent een groot risico loopt om door de lokale autoriteiten te worden ingelijfd en zij weinig mogelijkheden hebben om te weigeren zonder ernstige gevolgen zoals bedreigingen, geweld of vervolging, en dat voormalige politieagenten kwetsbaar zijn omdat zij geregistreerd zijn, nauwlettend in de gaten worden gehouden en beschouwd worden als natuurlijke reservisten. De Raad stelt vast dat verzoeker niet verduidelijkt op basis van welke algemene informatie hij dit hard kan maken en dat dit in ieder geval niet blijkt uit de artikelen waarnaar hij verwijst in zijn verzoekschrift. Er wordt in de COI Focus "*Russische Federatie – Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie*" van 24 oktober 2023 niets vermeld over voormalige leden van de lokale ordediensten in Tsjetsjenië. Wat betreft de specifieke situatie van verzoeker, wijst de Raad erop dat verzoeker tot 2013 als politieagent aan de slag was in Tsjetsjenië, dat hij van 2013 tot 2016 naar Duitsland trok en dat hij uiteindelijk naar Tsjetsjenië terugkeerde in 2016, alwaar hij tot zijn vertrek in september 2022 verbleef. Gelet op het gestelde onder punt 2.3.8.3.3. van het onderhavig arrest kan geen geloof gehecht worden aan zijn verklaringen dat de ROVD hem meermaals benaderde met de eis dat hij ofwel zelf moest gaan vechten in de oorlog in Oekraïne ofwel verschillende mannen in zijn plaats moest sturen en zijn daaraan gekoppelde vrees. Verder, wat betreft zijn bewering dat hij in 2016 naar Tsjetsjenië terugkeerde omdat de autoriteiten hem hiertoe, via zijn vader, onder druk zetten, stelt de Raad vast dat verzoeker nergens verduidelijkte waarom de Tsjetsjeense autoriteiten zijn vader onder druk zetten om ervoor te zorgen dat zijn zoon terugkeerde en dat de autoriteiten hem hoe dan ook met rust lieten nadat zijn vader kort na zijn terugkeer in 2016 kwam te overlijden (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud *d.d.* 17 april 2025, p. 23-24). Aldus kon hij, als voormalige politieagent, in 2016 zonder problemen naar Tsjetsjenië terugkeren en kon hij er zonder problemen verblijven tot zijn vertrek in september 2022. In dit opzicht stond hij niet in het vizier van de Tsjetsjeense autoriteiten na zijn terugkeer in 2016. Verzoeker voert geen bijkomende elementen aan die erop wijzen dat hij thans wel in het vizier van de Tsjetsjeense autoriteiten zou staan. Te dezen kan de Raad ook dienstig verwijzen naar hetgeen hogervermeld werd gesteld inzake het feit dat zijn familieleden in Rusland op heden geen geloofwaardige problemen ondervinden.

Verzoeker verwijst naar twee arresten van het EHRM van 30 augustus 2022 waarbij Frankrijk veroordeeld werd omwille van een ontoereikende risicoanalyse van Russische onderdanen van Tsjetsjeense afkomst. De Raad merkt op dat het in deze arresten ging om mannen met banden met de islamitische beweging, hetgeen anders is dan de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Voorts, in zoverre verzoeker met het aanhalen van deze arresten wil aantonen dat een individueel en grondig onderzoek van de risico's vereist is, stipt de Raad aan dat verzoeker niet aantoont een risicoprofiel als dusdanig te hebben.

Waar verzoeker daarnaast in het verzoekschrift oppert dat Tsjetsjeense verzoekers om internationale bescherming bij terugkeer terecht kunnen vrezen dat zij zullen gedwongen worden in dienst van het Russische leger te treden, merkt de Raad op dat verzoeker nalaat te verduidelijken waarop hij zich hiervoor baseert. Dit betreft dan ook een loutere blote bewering. Bovendien wijst de Raad op het feit dat uit de COI Focus "*Russische Federatie – Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie*" van 24 oktober 2023 duidelijk blijkt dat een verblijf in het buitenland of het feit dat men een verzoek om internationale bescherming indiende op zich niet voldoende is om een hoger risico op gedwongen rekrutering te lopen (p. 43-44).

2.3.8.4. Verder wordt in het verzoekschrift nog gewezen op de risico's die personen uit de Noordelijke Kaukasus lopen bij een terugkeer naar de Russische Federatie. Verzoeker citeert hierbij uit verschillende artikels en rapporten.

Uit de door verzoeker aangehaalde informatie kan geenszins worden afgeleid dat elke Tsjetsjeen die vanuit het buitenland naar de Russische Federatie terugkeert louter door deze terugkeer en/of een lang verblijf in het buitenland en/of het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt om slachtoffer te worden van groepsvervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel systematisch een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot subsidiaire bescherming. Dit betreft voornamelijk mensen met een bepaald profiel, zoals onder meer dissidenten en mensen van de LGBTQI+-gemeenschap.

In het licht van het voormelde oordeelt de Raad dat er – na analyse van alle elementen in het administratief dossier – in hoofde van verzoeker geen bijzondere risicofactoren kunnen worden weerhouden. In deze benadrukt de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende problemen met de ROVD. Verder, wat betreft het feit dat verzoeker tot 2013 als politieagent in Tsjetsjenië aan de slag was, onderstreept de Raad dat verzoeker na zijn verblijf in Duitsland van 2013 tot 2016 naar Tsjetsjenië terugkeerde en er – gelet op het gestelde onder punt 2.3.8.3.2. – bij terugkeer of gedurende zijn verblijf geen problemen kende als voormalig politieagent. Verzoeker brengt verder geen informatie bij waaruit blijkt dat zijn verblijf in Europa sinds enkele jaren of het feit dat hij alhier een verzoek om internationale bescherming indiende op zich kan worden aangemerkt als een reden waarom hij bij terugkeer meer in het vizier zou kunnen komen en daardoor problemen zou kennen.

2.3.8.5. Verzoeker voert tot slot geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure voorgelegde en nog niet aan bod gekomen documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.8.6. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

Gelet op het voorgaande, is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.8.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.9.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in zijn hoofde kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Rusland.

2.3.9.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij tot aan zijn vertrek in Rusland zou hebben gekend.

2.3.9.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in het land of de regio van herkomst.

In de bestreden beslissing wordt inzake de veiligheidssituatie in de deelrepubliek Tsjetsjenië op goede gronden het volgende overwogen:

“Uit de beschikbare objectieve informatie (zie COI Focus Russische Federatie: Veiligheidssituatie Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië van 22 februari 2024, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/r_a_p_p_o_r_t_e_n_/coi_focus_russische_federatie_veiligheidssituatie_tsjetsjenie_dagestan_en_ingoesjetie_20240222.docx_pdf) blijkt dat de deelrepublieken Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie een turbulente periode doormaakten die gekenmerkt werd door een gewapende opstand, maar dat de situatie er anno 2024 helemaal anders uit ziet. Tsjetsjenië werd na een hevige onafhankelijkheidsstrijd in 1996 de facto onafhankelijk. In het najaar van 1999 brak het tweede Tsjetsjeens-Russische conflict uit, nadat Tsjetsjeense opstandelingen de buurrepubliek Dagestan waren binnengevallen en Rusland getroffen werd door een reeks bomaanslagen. Het federale leger trok Tsjetsjenië binnen en maakte een eind aan de Tsjetsjeense onafhankelijkheid. Restanten van Tsjetsjeense troepen voerden in het eerste decennium van 2000 nog een rebellenoorlog tegen Russische troepen en de pro-Russische Tsjetsjeense regering. Deze verzetsbeweging vervelde in de loop van de jaren 2000 van een onafhankelijkheidsbeweging tot het zogenaamde Emiraat van de Kaukasus (EK), een rebellengroepering met uitgesproken islamitische motivering. Het EK breidde zich in de tweede helft van de jaren 2000 vanuit Tsjetsjenië uit naar andere Noord-Kaukasische deelrepublieken, voornamelijk Dagestan en Ingoesjetië. De lokale en federale autoriteiten zetten in de daarop volgende jaren maximaal in op de uitschakeling van het EK. In combinatie met een uitstroom van rebellen uit de regio naar het Midden-Oosten, resulteerde dit in een uitgesproken verzwakking van de rebellenbeweging in de hele Noordelijke Kaukasus. Dit leidde ertoe dat de rebellenbeweging sinds het einde van de jaren 2010 zo goed als volledig uitgeschakeld is. Islamitische Staat probeerde in deze periode voet aan de grond te krijgen in de Noordelijke Kaukasus, maar slaagde er niet in zich te handhaven. Zelfs in Tsjetsjenië is er geen steun of infrastructuur voor gewapend verzet meer. Het huidige klimaat in de Russische Federatie werkt een snelle en sterke repressie van eventuele nieuwe rebellen in de hand. Actueel is er in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan geen sprake meer van een georganiseerde rebellenbeweging, enkel nog van kleine, geïsoleerde slapende cellen of individuen met een zeer beperkte capaciteit. Deze zijn niet meer in staat grootschalige of gecoördineerde acties te organiseren en hebben niet langer de middelen om aan vuurwapens te raken. De huidige situatie in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan wordt gekenmerkt door sporadische, zeer kleinschalige, geïsoleerde aanvallen op leden van de ordediensten. Zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers dat bij dergelijke incidenten valt, is bijzonder beperkt.

De ordediensten voeren nog steeds acties uit tegen veronderstelde opstandelingen, waarbij ernstige mensenrechtenschendingen kunnen voorvallen. Het betreft zowel zogenaamde speciale operaties waarbij gewapende eenheden van de ordediensten veronderstelde rebellen insluiten en er een vuurgevecht ontstaat, als (onrechtmatige) arrestaties en/of (tijdelijke) verdwijningen. Speciale operaties komen echter slechts zelden voor. Arrestaties en verdwijningen komen vooral in Tsjetsjenië nog voor. In Ingoesjetië en Dagestan is hun aantal zeer beperkt. Vaak worden gearresteerde personen door de Tsjetsjeense ordediensten voor een korte of langere periode in detentie gehouden zonder enig contact met hun familie teneinde hen, vaak door middel van mishandeling, te dwingen zelf een bekentenis af te leggen of om een eerdere gearresteerde onder druk te zetten om bepaalde informatie vrij te geven. Indien ze geen bekentenis afleggen, lopen ze het risico gedood te worden in detentie en nadien spoorloos te verdwijnen, of als een gedode rebel voorgesteld te worden door de ordediensten. Naast (veronderstelde) rebellen, worden vooral personen die kritiek leverden op de huidige machthebbers in Tsjetsjenië hiervan het slachtoffer. Dergelijke arrestaties werden door de Tsjetsjeense ordediensten ook aangewend om onder dwang manschappen te rekruteren voor de oorlog in Oekraïne.

Gelet op het bovenstaande, kan er in de deelrepublieken Ingoesjetië, Tsjetsjenië en Dagestan actueel geenszins gesproken worden van aanhoudend geweld of een open militair conflict tussen de reguliere strijdkrachten van de staat en één of meer gewapende groeperingen, of tussen twee of meer gewapende groeperingen onderling. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de Noordelijke Kaukasus is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.”

Verzoeker laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.9.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Rusland een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.11. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 niet dienstig.

2.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uitvoerig – zijnde tot tweemaal toe – werd gehoord bij het commissariaat-generaal. Tijdens deze persoonlijke onderhouden kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in de aanwezigheid van een tolk die het Russisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.13. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.14. Waar verzoeker ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS